

Een

‘Wie ben ik?’

Havens warme, plakkerige handen drukken hard tegen mijn wangen. De verkleurde rand van haar zilveren ring met doodskop laat een vlek achter op mijn huid. Ik zie niets, want ze heeft haar handen voor mijn ogen geslagen. Toch weet ik dat ze een scheiding heeft in het midden van haar zwartgeverfde haren en dat ze haar zwarte, vinyl korset over een coltrui draagt (om te voldoen aan de kledingvoorschriften van onze school). Ik weet dat er in haar gloednieuwe, zwarte, satijnen rok die tot de grond reikt al een gat zit vlak bij de zoom omdat ze er met een neus van haar Dr. Martens-laarzen in bleef hangen. Haar ogen zijn goudgeel, maar dat komt doordat ze gele contactlenzen draagt.

Ik weet ook dat haar vader niet echt op ‘zakenreis’ is, ook al zegt hij van wel. En haar moeders persoonlijke trainer is veel meer ‘persoonlijk’ dan ‘trainer’. Haar jongere broertje heeft haar Evanescence-cd kapotgemaakt, maar dat durft hij haar niet te vertellen. Toch weet ik dat allemaal niet omdat ik stiekem iets kan zien of haar bespioneerd heb. Ik weet die dingen doordat ik gedachten kan lezen.

12

‘Schiet nou op! Raad eens! De bel gaat zo!’ zegt ze, met een schorre, ruwe stem, alsof ze een pakje sigaretten per dag rookt. Dat is niet zo. Ze heeft zelfs maar één keertje een sigaret geprobeerd. Ik wacht even met antwoorden en bedenk een naam van iemand met wie ze nooit vergeleken zou willen worden. ‘Is het Hilary Duff?’

‘Gadver. Raad nog eens!’ Ze drukt haar handen steviger tegen mijn hoofd. Ze weet niet dat ik niets hoeft te kunnen zien om het toch te weten.

‘Is het mevrouw Marilyn Manson?’

Ze lacht en laat me los. Ze likt aan haar duim om de tatoeage weg te poetsen die haar verkleurde ring op mijn wang gemaakt heeft, maar ik til mijn arm op en houd haar tegen. Niet omdat ik vies ben van haar speeksel (ik weet tenslotte zeker dat ze gezond is), maar omdat ik liever niet wil dat ze me nog een keer aanraakt. Elke aanraking onthult te veel en is uitpuittend, dus probeer ik die zo veel mogelijk te voorkomen.

Ze grijpt naar de capuchon van mijn sweatshirt en trekt hem van mijn hoofd. Dan tuurt ze naar de dopjes in mijn oren en vraagt: ‘Waar luister je naar?’

Ik steek mijn hand in het zakje voor mijn iPod, dat ik speciaal in elke hoody genaaid heb. Zo verberg ik de herkenbare witte snoertjes voor de leraren. Ik geef haar de dopjes en zie haar ogen groot worden. Ze zegt: ‘Wat is dit dan? Ik bedoel, kan het nog harder? En wie is het eigenlijk?’ Ze laat de oordopjes van mijn iPod in de lucht hangen zodat we allebei horen hoe Sid Vicious tekeergaat tijdens ‘Anarchy in the UK’. Om eerlijk te zijn heb ik geen

flauw idee of Sid voor of tegen anarchie is. Ik weet alleen dat de muziek bijna hard genoeg is om mijn overgevoelige zintuigen te overstemmen.

‘De Sex Pistols,’ antwoord ik voor ik de muziek stopzet en de speler terugstop in mijn geheime zakje.

‘Het verbaast me dat je mij nog kon verstaan.’ Ze glimlacht en op dat moment gaat de schoolbel.

Ik haal mijn schouders op. Ik hoef niet te luisteren om iets te horen. Maar dat ga ik haar niet uitleggen. Ik zeg dat ik haar in de lunchpauze wel weer zie en loop naar mijn volgende les. Terwijl ik over het schoolterrein loop, krimp ik ineen als ik aanvoel dat er twee jongens vlak achter Haven lopen en op de zoom van haar rok gaan staan, waardoor ze bijna struikelt. Dan draait ze zich om en geeft het teken van het Kwaad (toegegeven, het is niet echt het teken van het Kwaad, maar iets wat ze zelf bedacht heeft). Ze kijkt hen met haar gele ogen woedend aan, waardoor ze meteen terugdeinzen en haar met rust laten. Ik slaak een zucht van verlichting als ik het klaslokaal in wandel. Het duurt nu niet lang meer voordat het laatste beetje energie van Havens aanraking verdwijnt. Ik loop naar mijn plek achter in de klas en stap over de tas die Stacia Miller met opzet in de weg gezet heeft. Ondertussen neger ik de dagelijkse begroeting – ‘looo-ser!’ – die ze zachtjes voor zich uit zingt. Ik schuif op mijn stoel, pak mijn boek, schrijfblok en pen uit mijn tas, stop de dopjes van de iPod in mijn oor en trek de capuchon over mijn hoofd. Mijn rugzak laat ik op de lege stoel naast me vallen en ik wacht tot meneer Robins binnenkomt. Meneer Robins is altijd te laat. Dat komt voornamelijk doordat hij tussen de lessen door graag een paar slokjes neemt uit zijn kleine, zilveren flesje. Maar dat doet hij alleen maar omdat zijn vrouw constant tegen hem loopt te schreeuwen, zijn dochter hem een sukkel vindt en hij eigenlijk een hekel heeft aan zijn leven. Dat ben ik allemaal te weten gekomen op de eerste dag hier op school, toen mijn hand per ongeluk de zijne raakte terwijl ik hem een brief van mijn vorige school gaf. Als ik nu iets moet inleveren, leg ik het maar op de rand van zijn bureau. Ik sluit mijn ogen en wacht af, terwijl mijn vingers in mijn trui omhoogkruipen om een ander liedje op te zetten. Van de schreeuwende Sid Vicious naar iets zachters en rustigers. Die harde muziek heb ik niet meer nodig nu ik in het lokaal zit. Er zijn niet zo heel veel leerlingen in de klas, waardoor de hoeveelheid energie die ze uitstralen wel meevalt. Ik was niet altijd een buitenbeentje. Ooit was ik een doodnormale tiener. Het soort dat naar schoolfeesten gaat en verliefd wordt op beroemde mensen. Ik was zo trots op mijn lange, blonde haren dat het nooit in me opkwam om ze strak naar achteren te borstelen in een paardenstaart en die te verbergen in een hoody. Ik had een moeder, een vader, een jonger zusje, Riley, en een lieve, blonde labrador die Buttercup heette. Ik woonde in een

mooi huis, in een goede buurt in Eugene, Oregon. Ik was populair, gelukkig en kon niet wachten tot ik met mijn eerste jaar aan de universiteit kon beginnen, aangezien ik net verkozen was tot cheerleader van het universitaire sportteam. Ik had alles wat mijn hartje begeerde en kon doen wat ik wilde. Dat klinkt misschien ontzettend afgezaagd, maar ironisch genoeg is het wel waar.

Toch lijkt dat hele verhaal wat mij betreft op iets wat ik een ander heb horen vertellen. Want sinds het ongeluk kan ik me nog maar één ding goed herinneren: dat ik stierf.

Ik heb een bde of bijna-doodervaring gehad, zo vertellen ze me. Het probleem is dat 'ze' ernaast zitten. Want geloof me, er was niets 'bijna' aan. Mijn kleine zusje Riley en ik zaten het ene moment nog op de achterbank van mijn vaders SUV. Buttercup lag met haar kop op Rileys schoot en tikte zachtjes met haar staart tegen mijn been. Voor ik wist wat er gebeurde, werden alle airbags opgeblazen, lag de auto volledig in de prak en bekeek ik het hele schouwspel alsof ik er geen deel van uitmaakte.

Ik staarde naar het wrak – de versplinterde ruiten, de verkreukelde deuren, de voorbumper die in een dodelijke omhelzing om de stam van een dennenboom heen greep – en ik vroeg me af wat er gebeurd was. Ik hoopte maar dat iedereen uit de auto had weten te ontsnappen, net als ik. Toen hoorde ik een bekend geblaf, en toen ik me omdraaide zag ik de anderen op een weggetje verderop lopen. Buttercup kwispelde met haar staart en liep voorop. Ik liep achter hen aan. Eerst probeerde ik te rennen om ze in te halen, maar daarna liep ik langzamer en ten slotte bleef ik toch nog wat rondhangen. Ik wilde het liefst nog even door dat heerlijk geurende veld wandelen, met de wuivende bomen en de wiegende bloemen. Een moment lang sloot ik mijn ogen tegen de duizelingwekkende, gloeiende, reflecterende mist. Alles om me heen glinsterde.

Ik zei tegen mezelf dat ik maar heel eventjes wilde wachten. Dat ik snel terug wilde om mijn familie te zoeken. Maar toen ik eindelijk omkeek, ving ik nog net een glimp van hen op. Ze glimlachten en zwaaiden terwijl ze een brug over liepen. Een paar seconden later waren ze allemaal verdwenen.

Ik raakte in paniek. Ik zocht om me heen. Ik rende alle kanten op, maar alles zag er hetzelfde uit: overal hing een warme, witte, fonkelende, glinsterende, schitterende, stomme, eindeloze mist. Ik viel op de grond, mijn huid tintelde van de kou. Mijn hele lichaam schokte. Ik huilde, schreeuwde, vloekte, smeekte en deed beloften waarvan ik wist dat ik ze niet kon nakomen.

Toen hoorde ik opeens iemand zeggen: 'Ever? Is dat je naam? Doe je ogen eens open en kijk me aan.'

Met moeite bereikte ik de oppervlakte. Ik was er weer, op de plek waar alles bestond uit pijn en ellende. Mijn voorhoofd was nat en prikte. Het deed pijn. Ik staarde naar de jongen die over mij heen gebogen stond, keek hem recht in zijn donkere ogen en fluisterde: 'Ik ben Ever.' Daarna verloor ik opnieuw het bewustzijn.

